

PELEGRINATGE A MONTSERRAT EN L'ANY DE LA MISERICÒRDIA

Basílica de Montserrat, 8-10-2016

Dissabte XXVII / II

Pare Abat i monjos benedictins d'aquest Monestir,
Germans preveres i diaques,
Pelegrins i germans tots, fills estimats de Déu.

Hem pujat a Montserrat per resar als peus de santa Maria. Ho fem com a pelegrins, perquè en aquest Any Sant de la Misericòrdia volem sentir la dolcesa de Maria, Mare de Misericòrdia; la dolcesa que ens porti a tots nosaltres a redescobrir la tendresa de Déu. Ningú com Maria no ha estat més a prop del qui és el Rostre de la Misericòrdia del Pare, ja que és la Mare del Fill de Déu fet home per nosaltres i per la nostra salvació. I nosaltres avui, com aquella dona de l'evangeli, diem a Jesús: *Sortoses les entranyes que us van dur i els pits que us van criar*. Sí, realment sou sortosa, sou benaurada, Verge Maria, perquè heu conegut la profunditat del misteri del Fill de Déu fet home. Sí, ningú com vós no ha experimentat en el seu cor i en la seva vida la misericòrdia divina. Sou realment la Tota Santa, la Tota Pura, la Immaculada. I ho sou per pura gràcia, per pur amor misericordiós. També amb l'àngel us diem: *Plena de gràcia*, plena de l'amor del Senyor! Sou l'estimada del Senyor, i sou també Mare de Misericòrdia perquè, essent la Mare del Crucificat, vau entrar en el santuari de la Misericòrdia divina. El cor del vostre Fill fou traspassat per la llança del soldat i, a l'instant, es va convertir en la font de la Misericòrdia inexhaurible; la font de la misericòrdia que mai no cessa de rajar per a donar l'amor a tots els homes. Que ningú no en dubti, de la font de la misericòrdia que mai no cessa! I, si algú encara en dubtés, que miri Maria o, encara millor, que es deixi mirar per ella, i en els seus ulls tan misericordiosos trobarà tota la tendresa i la dolcesa del cor del seu Fill, encès d'amor, amb desig de donar-se a tots els homes, a tots nosaltres, necessitats sempre de la Misericòrdia divina.

Mirem Maria i en els seus ulls no veurem res més que Jesús; i és que ella sempre ens porta a Jesús, el seu Fill i, com a les noces de Canà de Galilea, ens diu avui com ahir: *Feu tot el que ell us digui*. I què ens diu Jesús? *Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden*. Sant Agustí comentant el text de l'evangeli d'avui ens diu: «La verge Maria fou més sortosa per rebre per la fe Crist que no pas per concebre la carn de Crist. Ja que a aquell que li va dir: "Sortoses les entranyes que us van dur", va respondre Jesús: "Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden". Al cap i a la fi, als seus germans, és a dir, als seus familiars segons la carn que no van creure en ell, ¿el seu parentesc, de què els va servir? Tampoc no li hauria servit de res el parentiu material, a Maria, si no hagués estat més sortosa per portar Crist en el seu cor que no pas en les

seves entranyes» (*Sobre la santa virginitat*, 3, 3). Jesús ens demana, doncs, la fe en ell; la fe que s'entén des de la confiança i des de l'escolta de la Paraula de Déu, fent-se vida en nosaltres.

Maria és model de confiança en Déu. Ella és gran per la fe feta vida en el compliment de la voluntat de Déu. Confiança de dona jove deixant-se en mans del Pare i que per la fe concep en el seu si el Fill etern de Déu. Confiança de mare en deixar que el Pare teixís i brodés, amb la seva sang de mare, el rostre de la Misericòrdia, el rostre de Jesús. Confiança d'esposa en deixar que fos el Senyor qui redescobris en el cor del seu espòs, Josep, l'amor a ella i l'amor al fill de les seves entranyes virginals. Confiança de mare, deixant que el seu Fill, en el silenci i en la quotidianitat, revelés el misteri de Fill únic de l'etern Pare; confiança feta de pregària teixida en el seu cor, com un brodat de simfonia de colors i matisos: *Ella guardava totes aquestes coses en el seu cor i les meditava*. Confiança de mare, deixant que el Fill es donés sense reserva a la missió que el Pare li havia confiat. I sobretot, confiança de dona, de la nova Eva, al peu de la creu, lliurant el seu Fill, condolent-se amb ell, associant-se al seu sacrifici ple d'amor. Confiança de la qui és Mare de la nova humanitat que brolla de la mort i resurrecció del seu Fill, essent testimoni, amb la seva intercessió maternal, que la misericòrdia del seu Fill no coneix límits i aconsegueix tothom, sense excloure ningú.

I nosaltres, acollint el que ens ha dit Jesús i tot mirant com la paraula es fa vida en Maria, ¿deixarem passar de llarg la paraula de Déu, sense que doni fruit en nosaltres? Sant Pau en el fragment de la carta als Gàlates que hem escoltat, ens ha dit: *Ha arribat l'hora de la fe*. Ell ho deia per expressar el contrast entre el temps de la Llei i el temps de la fe en Crist, l'hora de les pures obres sense confiança i amor a Déu i l'hora de la sola misericòrdia de Déu alliberadora de l'home. L'hora de la fe és el temps propici per a acollir l'amor gratuït de Déu, l'únic capaç de canviar el nostre cor de pedra per donar-nos un cor de carn. I el mateix que deia sant Pau, us ho diu un successor dels apòstols, el bisbe dels qui pelegrinen en l'estimada terra de la diòcesi de Vic: *Ha arribat l'hora de la fe!* Mai com ara —perquè sempre és l'avui de la salvació de Déu— en aquesta nostra terra és l'hora de la fe. És l'hora de la fe en aquests moments en què aquest poble català va abandonant la fe en Crist, com el seu cor i la seva ànima; la fe cristiana amb la qual aquest poble ha nascut i s'ha anat configurant. És l'hora de la fe per a redescobrir com, més enllà dels enganys del món, l'home sense Déu és com un vaixell sense timó. És l'hora de la fe a fi que els qui creiem en Crist manifestem amb les nostres obres pròpies aquesta fe: la misericòrdia, la tendresa, la dolcesa, que tenen la seva única font en Déu. És l'hora de la fe quan se'ns demana, als qui creiem en Crist, que deixem les pors i els complexos per a llançar-nos a anunciar Crist als nostres germans. És l'hora de la fe quan hi ha massa messianismes que prometen molt, però el que volen realment és arrencar del cor dels homes la veritat

per a anar vers miratges d'humanitat lluny de Déu, de Déu creador, de Déu alliberador, de Déu santificador. En el nostre entorn, no pas lluny de nosaltres, hi ha moltes persones que esperen el nostre humil testimoniatge de Crist. En el cor i en els ulls de molts germans hi ha molta tristesa i molta buidor. És l'hora de la fe, també per a proclamar la bona nova de l'amor i de la família, la qual té el seu centre en Crist, el qui estima del tot, donant la vida. És l'hora de la fe perquè la set d'amor i de veritat en el cor de l'home i la dona del nostre temps i dels nostres pobles i ciutats, solament la pot assaciar el qui és l'amor que no mor mai; aquell en el rostre del qual es manifesta l'amor misericordiós de Déu, Jesús, Fill etern del Pare i Fill de Maria, a qui sigui donat tot honor i tota glòria, en l'Església i en el món, pels segles dels segles. Amén.